

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2327/2023
01.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободанка Петковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Растко Немањић – Свети Сава“ из Нове Пазове, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Стара Пазова, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4755/22 од 26.01.2023. године, у седници која је одржана дана 01.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4755/22 од 26.01.2023. године.

Образложење

Основни суд у Старој Пазови је пресудом П1 153/21 од 17.06.2022. године, ставом I изреке, усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да тужиоцу, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, у периоду од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, исплати износ од 92.397,01 динар са законском затезном каматом од 18.01.2022. године до исплате. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име износа законске затезне камате на неисплаћене износе трошкова за исхрану у току рада, у периоду од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године исплати износ од 20.505,44 динара са законском затезном каматом почев од 18.01.2022. године до исплате. Ставом III изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име регреса за коришћење годишњег одмора, у периоду од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, исплати износ од 80.448,22 динара са законском затезном каматом почев од 18.01.2022. године до исплате. Ставом IV изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име износа законске затезне камате на неисплаћене износе регреса за коришћење годишњег одмора, у периоду од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, исплати износ од 17.767,72 динара, са законском затезном каматом почев од 18.01.2022. године до исплате. Ставом V изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде трошкова поступка, исплати износ од 115.000,00 динара са законском затезном каматом са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом VI изреке

(погрешно означен као став VII) одлучено је да се ослобађа тужилац плаћања судских такси у овом поступку.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 4755/22 од 26.01.2023. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Старој Пазови П1 153/21 од 17.06.2022. године, тако што је одбио тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиоцу, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године исплати износ од 92.397,01 динар и обрачунату затезну камату у износу од 20.505,44 динара са затезном каматом од 18.01.2022. године до исплате, да на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године исплати укупан износ 80.448,22 динара са законском затезном каматом од 18.01.2022. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 17.767,72 динара са затезном каматом почев од 18.01.2022. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 51.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23- други закон) и нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене на радном месту ..., са утврђеним коефицијентом за обрачун плате од 8,62. У периоду 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, тужена је тужиоцу обрачунавала и исплаћивала основну плату у висини минималне зараде, тако што је коефицијент радног места множен са прописаном основицом за дати месец. Тако утврђена основица зараде је била мања од минималне зараде, па је тужена вршила исплату тужиоцу у висини минималне зараде за пун фонд сати и на њу обрачунвала минули рад. У обрачунским листама плате тужиоца нису као посебна ставка исказани трошкови за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Висина потраживања тужиоца утврђена је вештачењем од стране судског вештака економско – финансијске струке, уз прихватање варијанте у којој је вештак висину потраживања утврдио према критеријумима из тренутно важећих ПКУ у Републици Србији, којима је дефинисано да запосленом припада накнада у току рада у висини од 250,00 динара бруто на дневном нивоу и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора у висини од 1/12 минималне зараде на месечном нивоу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 111. и 112. Закона о раду, закључио да у износу минималне зараде по

дефиницији те зараде из члана 111. овог закона, не може да буде садржана накнада потраживаних трошкова, због чега је тужена дужна да тужиоцу те трошкове исплати у износима утврђеним вештачењем.

Другостепени суд је становишта да су ове накнаде у складу са одредбом члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама тужиоцу биле урачунате у коефицијент и исплаћене кроз плату. Из наведених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбене захтеве тужиоца, као неосноване.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19) прописан је начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 3. став 1. тог закона, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије. Према одредби члана 4. тог закона, коефицијент плате изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Законом о платама у државним органима и јавним службама, утврђени су коефицијенти запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. те уредбе, утврђени су коефицијенти за обрачун плата запослених из члана 1. који се примењује на запослене у основном образовању.

Одредбом члана 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац то право није обезбедио на други начин, и на регрес за коришћење годишњег одмора. Притом, висина трошкова исхране у току рада мора бити изражена у новцу. Одредбе овог закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено (члан 2. став 2.).

Посебан Колективни уговор за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 21/15 и 92/20) одређује елементе за утврђивање плате, тако што прописује да се плата утврђује на основу: основице за обрачун плата, коефицијента са којим се множи основица, додатака на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плата у складу са Законом, а уколико је основна плата запосленог, која је утврђена на основу основице за обрачун плата и коефицијента из прописа о коефицијентима за

обрачун и исплату плата, за пуно радно време и остварени стандардни учинак, мања од минималне зараде, основна плата запосленог утврђена на наведени начин, исплаћује се у висини минималне зараде (члан 20. ст. 1. и 2).

Тужилац је запослен у школи, па се на утврђивање и обрачун његове плате, као и накнада и додатака по основу рада, примењују прописи којима се уређују плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама. Супсидијарна примена Закона о раду прописана је само у случају када посебним законом, положај, права, обавезе и одговорности запослених нису другачије уређени. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, произлази да та одредба посебног закона искључује примену одредбе члана 118. став 1. тач. 5. и 6. Закона о раду, при чему Посебним колективним уговорима за запослене у јавним службама није предвиђено њихово право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. То право није предвиђено ни Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 21/15), а важећим Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама утврђено је право запослених на исплату плата у висини минималне зараде, али не и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора запосленима који примају плату у висини минималне зараде.

С обзиром да је накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса у утуженом периоду тужиоцу исплаћивана кроз коефицијент за обрачун његове плате, то тужиоцу не припада право на додатну исплату потраживаних накнаде, без обзира на чињеницу да је плата исплаћивана у висини минималне зараде.

По становишту овог суда, кад не постоји важећи општи акт који предвиђа право запослених на исплату наведених накнада и при изричитој законској одредби да су те накнаде садржане у коефицијенту за обрачун плата, тужиоцу као запосленом у јавној служби не припада право на ове накнаде у виду самосталног потраживања. Из тих разлога се наводима ревизије тужиоца неосновано побија правилна примена материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1, 154. и 165. став 2. Закона парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић